

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ γυνὴ παρετήρησε καί, ἴσως ἐμάντευσε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας ταραχῆς του.

— Κατοικῶ ὅλως διόλου μόνη, ἐδήλωσεν αὕτη πρὸς τὸν ἱππότην αὐτῆς. Καὶ ἂν σὲ προσκαλῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου, τὸ κάμνω μόνον, ὅπως σοὶ παρέξω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ διέλθῃς μαζύ μου μίαν ἀκόμη ὥραν μακρὰν τῆς μωρᾶς τῶν μεταμφιεσμένων ἀγέλῃς, χωρὶς νὰ ἀκουώμεθα, χωρὶς νὰ βλέπωμεθα. . . Κ' ἐδῶ τόσον ἀκατάλληλα εἶνε, καὶ ἐπὶ τέλους, ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ δειπνήσω μετὰ τὴν προσωπίδα.

— Τότε πηγαίνομεν εἰς ἓν ἐστιατόριον οἰονδήποτε; ἠρώτησεν ὁ κ. Βαντρίκ.

— Pardon! δὲν εἶμαι συνειθισμένη νὰ τρέχω εἰς τὰ ἐστιατόρια καὶ δὲν τὰ ἀγαπῶ, μεθ' ἀβρότητας παρετήρησεν ἡ μεταμφιεσμένη διὰ τῆς χοιρῆς ἐκείνης τῆς ἐσωτερικῆς ἀξιοπρεπειᾶς, ἣτις καὶ πάλιν ἀπεπλάνησε τὸν ταλαίπωρον Βαντρίκ, ἀναγκάσασα αὐτὸν ἐκ νέου νὰ νομίσῃ ὅτι ἡ ἀγνωστος εἶνε «ὕψηλῆς περιωπῆς κυρία.»

— Ἀλλὰ. . . ἀγαπητή μου, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, χρεωστῶ νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι εἰς τοὺς χοροὺς μεταμφιεσμένων ἐσυνειθισα νὰ προτείνω ἐγὼ τὸ δεῖπνον καὶ ὄχι νὰ δέχωμαι αὐτὸ παρὰ τῶν μεταμφιεσμένων γυναικῶν, ἐπρόφερον ὁ Βαντρίκ ὡσαύτως μετ' ἀξιοπρεπειᾶς.

— Αὕτη εἶνε πολὺ κακὴ συνήθεια, ἡ ὁποία με πείθει, ὅτι συναναστρέφεσθε μόνον μετὰ γυναικῶν, γνωστῆς ποιότητος, ἐγέλασεν ἡ ἀγνωστος. — Ἄν σὲ προσκαλῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου, προσέθετο αὕτη, τὸ κάμνω, διότι, σὺ ὁ ἴδιος ἠθέλησες νὰ γνωρισθῆς μαζύ μου ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ πρὸς τοῦτο σοὶ παρέχω τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν. Εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐνώπιόν σου θὰ ἔχῃς ὄχι πλέον μεταμφιεσμένην, ἀλλὰ γυναίκα· ἐκεῖ τελειοῦν αἱ ραδιογραφίαι καὶ ἀρχεται ἡ καλὴ γνωριμία, ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλῃς.

— Ὡ, τὸ ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς! Ἀλλὰ, ἓν πρᾶγμα μόνον με δυσκολεύει. . .

— Τί; μετὰ σοβαρότητος προσέβλεψεν αὐτὸν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Πῶς νὰ σοὶ τὸ εἶπω. . .

— Τί; μήπως φοβεῖσαι νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου; διέκοψεν ἐρωτήσασα αὕτη ὦ, ἦρω μου! Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ διατάξῃ κανεὶς ποτὲ καὶ νὰ φοβῆται πρὸ τῆς γυναικός; . . Ἄ, αὐτὸ οὐδέποτε θὰ τὸ πιστεύσω.

— Ὡ, ὄχι! ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ Βαντρίκ, ὃν ἐπληξε καιρίως ἡ τελευταία παρατήρησις. Εἶμαι πρόθυμος χιλιάκις νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι πολὺ ἀπέχω τοῦ φό-

βου! Ἀλλὰ με ἐμποδίζει αὐτὸ τὸ παράδοξον τῆς προτάσεώς σου, τὸ ὅποιον δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς συνήθεις ραδιογραφίας τῶν μεταμφιεσμένων. . . Σὲ βεβικῶ, οὐδέποτε ὑπῆρξα ἀκόμη ἦρω; τοιοῦτου συμβεβηκότος. . .

— Γενοῦ λοιπὸν τώρα! ἐπιμόνωσ εἶπεν αὕτη θλίψασα τὴν χεῖρά του. Εὐρίσκεῖς ἴσως τὴν πρᾶξίν μου πρωτότυπον; Ἐχεῖ καλῶς! Κ' ἐγὼ ὡσαύτως εἶμαι κἄπως πρωτότυπος γυνή. Καὶ διὰ νὰ σὲ ἡσυχάσω, ἀκόμη περισσότερο, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι κατοικῶ μόνη, εἶμαι ὅλως ἀνεξάρτητος καὶ θέλω ἐνίοτε νὰ ἱκανοποιῶ τὰς ἰδιοτροπίας μου, ὅταν ἔχω πρὸς τοῦτο διαθέσιν. Σὲ ἀρκεῖ τοῦτο, ἦρω μου;

— Ἀρκεῖ, ἀλλ' ὅμως. . . μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη, ἀγαπητή μου.

— Τί θέλεις;

— Ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω, διατί ἡ ἐκλογή σου ἔπεσε κυρίως ἐπ' ἐμοῦ;

— Διότι μοῦ ἀρέσεις!

— Ἀλλὰ. . . ποῖος ὁ σκοπὸς ἐπὶ τέλους; . . Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ λόγος!

— Οὐφ, τί ἐλεεινοὶ ἄνθρωποι τοῦ εἶσθαι ὅλοι! Ὅπισθοχωρήσασα καὶ ἀποσύρσασα τὴν χεῖρά της μετ' ἐλαφρῆς ἀγανακτικῆσεως εἶπεν ἡ μεταμφιεσμένη, οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν, φρονῶ, δὲν ἐννοεῖ σχέσιν ἀνευ συμφέροντος, ἀνευ ἰδιαίτερου σκοποῦ! Ὅλοι σας εἴσθε συνειθισμένοι ἢ νὰ ἐξαγοράζητε διὰ χρημάτων τὸν ἔρωτα τῆς γυναικός, ἢ νὰ τὸν ἀπολαμβάνετε ὑποσχόμενοι εἰς ἀντάλλαγμα, ὑπηρεσίαν τινά. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν ἰδιοτροπίαν μιᾶς γυναικός, πρὸς ἀπλὴν διασκέδασιν, δὲν τὴν παραχωρεῖτε ἀνευ ὀπισθοβουλίᾶς! Τί εἰς τοὺς ἀνθρώποι! Χαῖρε! πολὺ λυπούμαι, διότι ἔχασα μαζύ σου τὸν καιρὸν μου!

Καὶ ὤρμησεν ἀποχωρισθεῖσα τοῦ Βαντρίκ.

— Beau masque! . . . ecoutez . . . un môt! . . . Πρὸς Θεοῦ! . . . Μίαν μόνον λέξιν! ἔδραμε πρὸς αὐτὴν ὁ Βαντρίκ, ὅστις αἰφνῆς ζωηρότατα ἠσθάνθη αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ σκύλου, τοῦ ὁποίου ἀφῆρπασαν ἀπροσδοκῆτως ἐκ τῶν ὀδόντων τὸ καλλίτερον τεμάχιον. Καταδιώκων αὐτὴν ἐν μέσῳ τοῦ κυματιζομένου πλήθους, ἔπασχεν ἐσωτερικῶς, καὶ ἐκ τῆς ἀπελπισίας του ἀπεκάλει ἐαυτὸν ὄνον καὶ βλάκα διὰ τὰς εὐήθεις ἀμφιβολίας του, ἐνώπιον τοσοῦτω σπανίας, πρωτοτύπου καὶ εὐτυχοῦς περιστάσεως.

— Beau masque . . . au nom du ciel! . . . Μόνον μίαν στιγμὴν! δι' ἱκετευτικοῦ ψιθύρου ἐφέλλισεν ὁ κύριος Βαντρίκ κατορθώσας ἐν τέλει νὰ πλησιάζῃ τὸν πειρασμὸν του.

— Καλῶς! ψυχρῶς καὶ μετ' ἀλαζονικῆς ραθυμίας ἔστρεψεν αὕτη πρὸς ἐκείνον τὴν κομφῆν κεφαλήν της.

— Κυρία! θλιβερῶς ἰκέτευεν αὐτὴν ὁ Βαντρίκ, διατί τοσαύτη δυσμένεια; . . . διατί με ἐγκατέλειπες ἑξαφνα;

— Διότι με ἐξώργισες.

— Ἄλλ' εἶμαι πρόθυμος γονυπετῶς νὰ σὲ ἱκετεύσω. . .

— Ἄ, τοῦτο θὰ ἦτο λαμπρὸν πρᾶγμα, καὶ μάλιστα ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης! ἐγέλασεν αὕτη εἰς ἀπάντησιν.

— Λοιπὸν, συγγνώμην! . . . Εἶμαι ἰδικός σου! ἰδικός σου διὰ παντός!

— Merci! . . . Τώρα πλέον δὲν σὲ χρειάζομαι. Δὲν ἐγνωρίσες νὰ ἐπωφεληθῆς τὴν ἰδιοτροπίαν μου, καὶ βλέπω ὅτι δὲν τὴν ἀξίζεις.

— Ἄλλ' εἶσαι ἀμείλικτος.

— Τόσον, ὅσον καὶ ὠραία.

— Ὡ, ὁμῶς ὅτι αἰσθάνομαι τοῦτο ὅσον οὐδεὶς ἄλλος!

— Τὸ αἰσθάνεσαι; . . . Μάθε λοιπὸν, ὅτι δὲν θὰ σὲ ἠναγκαζῶν νὰ μεταμεληθῆς, ἂν εἶχες περισσοτέραν τόλμην καὶ ἀπεφάσιζες ν' ἀναχωρήσῃς μετ' ἐμοῦ.

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Βαντρίκ. Πηγαίνω ὅπου θέλεις, ὅπου διατάσσεις! . . . Πρόσταξόν με!

— Ὅχι, εἶσαι παραπολὺ ὑποπτος, εἶπεν ἡ ἀγνωστος μετὰ τινὰ δισταγμὸν μετὰ ἀπεγοήτευσες κἄπως καὶ ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τοὺς ἀναποφασίστους ἀνθρώπους.

— Ἐγὼ θὰ σοὶ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον! μετὰ θέρμης καὶ πάθους ἐβεβαίωσεν ὁ Ἰβάν Βαντρίκ. Εἶμαι ἔτοιμος εἰς ὅλα, πηγαίνομεν! . . . Εἶσαι τόσον γόησσα, ὥστε με ἔκαμες νὰ μὴ δύναμαι τώρα νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σοῦ τοιοουτρόπως.

Ἡ μεταμφιεσμένη ἀκούουσα αὐτὸν ἐμειδία κατ' ἐαυτὴν δι' ἠρέμου καὶ ἐπιβούλου μειδιάματος.

— Ἀλήθεια λέγεις; ἠρώτησεν αὕτη μεθ' ὕφους ἰδυσπιστίας.

— Πείσθητι! ἄλλως τε, τοῦτο ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται

— Ὅχι, σὺ πάντοτε θὰ συλλογιζέσαι καὶ θὰ διατάξῃς.

— Στὸν διάβολον οἱ δισταγμοί! εἶπεν οὗτος. Καὶ ἂν με ὠδήγης ἀκόμη εἰς τὸ ἄντρον τῶν ληστῶν, οὔτε λέξιν θὰ ἔλεγον! Τώρα εἶμαι ἰδικός σου, καὶ πηγαίνω παντοῦ πρὸς χάριν σου!

— Καὶ ἂν, τῶνόντι, ἔχω κανένα ἰδιαίτερον σκοπὸν; τότε; μετὰ πονηρίας ἐξηρέθιζεν αὐτὸν ἡ ἀγνωστος.

— Ἄς ἔχῃς χιλίων εἰδῶν σκοποὺς, τώρα δι' ἐμὲ εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό, διότι, διάβολε, ἔχω κ' ἐγὼ τὸν ἰδιαίτερον σκοπὸν μου.

— Ἄ, ἔχετε καὶ σεῖς; μετ' ἀκκιστικῆς ἐκπλήξεως παρετήρησεν αὐτὸν ἡ μεταμφιεσμένη καὶ εἰμπορῶ νὰ μάθω ποῖος εἶνε;

— Ὡ, βέβαια! Ἐγὼ δὲν κρύπτω τοὺς σκοποὺς μου.

— Ἀλήθεια;

— Ἀναμφιβόλως!

— Καὶ αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς τοὺς ἀφορῶντας τὴν ὑπηρεσίαν σας;

— Ὡχ, ἄφισε, παρακαλῶ, εἰς τὴν ἡσυχίαν της τὴν ὑπηρεσίαν! Τὴν ἔχω βαρεθῆ ἴσως ταῖς ἀμαρτίαις μου, καὶ ἤθελον ἵνα γνωρίζω ἐκείνον, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐθυσία-

ζεν ὄλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ κόσμου, ὅπως δυνήθη νὰ ἀπολαύσῃ. . .

— Ἀρκεῖ, ἀρχίζεις νὰ ψεύδεσαι διὰ τῶν μᾶλλον τετριμμένων φράσεων.

— Σὰς ὀρκίζομαι, ὄχι! . . . εἶμαι καταμαγευμένος καὶ σὰς ὀμιλῶ εἰλικρινῶς! Ἀγαπῶ τὰς ὀραίας γυναῖκας καὶ ἐνώπιον αὐτῶν κάθε ὑπηρεσίαν τὴν στέλνω στὸν διάβολον. Καὶ τώρα, λησμόνησε τὴν ἑξαψίνμου, συγχώρησόν με καὶ πηγαίνομεν.

— Καὶ θὰ προσπαθήσῃς νὰ φανῆς ἄξιος τῆς συγγνώμης μου; ἠρώτησεν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Σὰς ὀρκίζομαι! . . . ἐφώνησεν ὁ Βαντρίκ.

— Δός μου λοιπὸν τὴν χεῖρά σου καὶ πηγαίνομεν! ἠυδόκησεν ἐπὶ τέλους νὰ εἶπῃ ἡ ἰδιότροπος κυρία.

Παρατηροῦσα ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἡ ἀγνωστος εἶδε τὸν Πλάτωνα Βασιλειεβιτς, ὅστις προδήλως μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, γυναῖκα δὲ τινὰ μεταμφιεσμένην πλησιάσασα καὶ ὀμιλοῦσαν μετ' αὐτοῦ ζωηρῶς.

— Τίνα παρατηρεῖς; ἐψιθύρισεν ὁ Βαντρίκ.

— Ἄ, τίποτε, καθησούχασεν αὐτὸν ἡ μεταμφιεσμένη, βλέπεις ἐκεῖνον τὸν χονδρὸν στρατηγόν; Δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸν συναντήσω. . . με γνωρίζει, γνωρίζει καὶ τοὺς συγγενεῖς μου. . . εὐκόλως εἴμπορεῖ νὰ μαντεύσῃ ποία εἶμαι. . . Λοιπὸν, πηγαίνομεν ὀγλήγορα! αἰμύλως, ἀλλὰ μετὰ τινος ταραχῆς, προσέθετο αὐτῇ, δόξα σοι ὁ Θεός, ὁ στρατηγὸς δὲν με παρετήρησε!

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν ταχέως ἐξεληθόντες τῆς αἰθούσης.

II'

Ὁ κ. Βαντρίκ ἠγνώριζεν, ὅτι ἡ πρόσκλησις ἀπέβλεπεν εἰς σκοπὸν τινά.

— Περιμένετε με ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως, πηγαίνω ν' ἀλλάξω, χωρὶς νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα, εἶπεν ἡ ἀγνωστος τῷ κυρίῳ Βαντρίκ, ὅταν ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς μικράν, ἀλλὰ μετὰ πολυτελοῦς διακοσμῆσεως αἴθουσαν. Δούνα, ἀπετάθη αὐτῇ πρὸς τὴν θαλαμηπόλον τῆς, τὸ δεῖπνον εἶνε ἕτοιμον;

— Μάλιστα κυρία! πρὸ πολλοῦ τὸ ἔχω ἐτοιμάσει.

— Ἐτοιμάσατε διὰ δύο πρόσωπα καὶ φέρετέ μας σαμπάνιαν, ἀλλὰ πρῶτον πάντων βοηθήσατέ με νὰ ἐκδυθῶ, ἐστενοχωρήθη φοβερὰ με αὐτὸ τὸ capuchon.

Καὶ μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς ἀπεσύρθη αὐτῇ εἰς τὸ καλλοντήριον.

— Ποῦ μ' ἔρριψε ἡ τύχη μου; ! διηρωτάτο ὁ κύριος Βαντρίκ. . .

Μετ' οὐ πολὺ, δι' ἐλαφροῦ καὶ ἀβιάστου βαδίσματος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ οἰκοδέσποινα, σύρουσα μετὰ χάριτος τὴν ἐκβατίστας λευκὴν ἐσθῆτά τῆς. Ἡ πλουσία καὶ θαυμασίως χρυσιζουσα αὐτῆς κόμη, λελυμένη, ἐχύνετο ἐπὶ τῶν νώτων τῆς διὰ μακρῶν θυσάνων.

Ὁ κύριος Βαντρίκ κυριολεκτικῶς ἐμεινεν ἀναυδος ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης

ἐμφανίσεως, πρὸ αὐτοῦ ἴστατο ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα Κόροβοφ.

— Χαῖρε, ἀκριβέ μου ξένη! εὐθύμως καὶ ἀπλῶς εἶπεν αὐτῇ τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα. Βλέπετε, εἶχον δίκαιον, ὅταν σὰς ἔλεγον ὅτι, καίτοι δὲν εἴμεθα γυώριμοι, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον! . . . Ἐλπίζω ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἴμεθα πλέον γυώριμοι. Δώσατέ μοι τὸν βραχίονά σας καὶ πηγαίνομεν νὰ δειπνήσωμεν.

Ὁ κύριος Βαντρίκ τοσοῦτον κατεπλάγη, ὥστε εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν τί νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν τοιαύτην φιλοφρόνησιν. Ἡ σθάνθη μόνον τὸν βραχίονα τῆς γυναικὸς ταύτης ἐπὶ τῆς χειρὸς του, καὶ σχεδὸν μηχανικῶς ἀφῆκε νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὸ ἐστιατόριον. Σύνειδεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὄφειλε νὰ πράξῃ ἤδη, ἢ νὰ λάβῃ τὸν πῖλόν του καὶ νὰ ἀποχαιρετήσῃ. Τὴν συνετὴν ταύτην ἀπόφασιν ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὸ αἶσθημα τοῦ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καθήκοντός του καὶ τῶν σχέσεων ἐν αἰς, δυνάμει τῶν περιστάσεων, ἐπισήμως διετέλει πρὸς τὴν Λιουδμήλαν, ὡς ἀνακριτῆς, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ συζύγου τῆς ἄλλῃ. . . πῶς νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπρακτος τῆς πολυθελήτρου ταύτης γυναικὸς; ! . .

— Στὸ διάβολο! ἀφῶ αὐτῇ εἶνε σύζυγος τοῦ Πεντεφρῆ, πρέπει ἐγὼ νὰ φανῶ ἐνάρετος ὡς ὁ Ἰωσήφ: διηρωτάτο ὁ ἀποπεπλανημένος κ. Βαντρίκ.

Ἐν μικρᾷ αἰθούσῃ, ἥς τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἐκ δρυός, ὑπῆρχε τράπεζα, ἐφ' ἧς ἦτο παρατεθειμένον δεῖπνον διὰ δύο πρόσωπα, καὶ φωτιζομένη ὑπὸ βαρέος ὀρειχαλκίνου κηροπηγείου. Ἐντὸς ἀπαστράπτοντος ψυγείου ἐψυχραίνετο φιάλη καμπανίτου καὶ ὑψοῦτο κρυστάλλινον δοχεῖον πεπληρωμένον σταφυλῶν καὶ πολυτίμων καρπῶν τὰ ἐπιτραπέζια σκευῆ ἐν γένει ἀπήστραπτον ἐκ στιλπνότητος καὶ καθαριότητος, ὁ δὲ λεπτός οἶνος, καὶ τὰ ὀρεκτικώτατα προδόρπια, ἐκέντων τὴν ὄρεξιν καὶ ἦσαν ἱκανὰ νὰ ἱκανοποιήσωσι πᾶσαν ἰδιοτροπίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

K'

Ἡ πέμπτη νύξ.

Ὁ Καλλιουέ εὔρε τοὺς ὑπνέτας τοῦ πύργου ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ διὰ τὴν ἀκατανόητον ἐξαφάνισιν τοῦ Ραμέ. ἐξεληθὼν τὴν προτεραίαν ἀπὸ πρῶιας, ὁ κυνηγὸς δὲν εἶχεν ἐπανέλθῃ.

— Τὸν εἶδετε; τὸν εἶδετε; . . . ἠρώτησαν δέκα φωναὶ ταῦτοχρόνως τὸν Καλλιουέ.

— Ναί! εἶπεν ὁ δασοφύλαξ.

— Πότε.

— Χθές.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ ὀπού ἦτανε.

— Μὰ ποῦ ἦτανε; . . . Ποῦ εἶναι τώρα;

Ὁ Καλλιουέ ἀνύψωσε τοὺς ὄμους, εἶτα χωρὶς νὰ φροντῇ περὶ τῆς ἀπαντήσεως, ἦν ὄφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὰς γενομένας πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις, ἀπετάθη πρὸς τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου Δεβεζαί καὶ ἀνέθετο αὐτῷ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ Ραμέ.

Ὁ κόμης διέταξε νὰ εἰσαχθῇ ὁ δασοφύλαξ.

Ὁ Καλλιουέ, πρὶν ἢ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κύριόν του, περιέβαλε τὴν καρδίαν του διὰ τριπλοῦ στρώματος χαλκοῦ καὶ ἔθετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του ὀρειχαλκίνην προσωπίδα, ἥτοι, ἀνευ μεταφορῶν, κατώρθωσε νὰ προσποιηθῇ μεγίστην ἀταραξίαν καὶ ἀπάθειαν.

— Λοιπὸν, Καλλιουέ, ἠρώτησεν ὁ κόμης, τί νέα μοῦ φέρεις;

— Πολλά, κύριε κόμη.

— Ἀλήθεια;

— Καὶ τὰ νέα ταῦτα θὰ τὰς ἐκπλήξωσι πάρα πολὺ.

— Ἀνεκάλυψας τοὺς λαθροθήρας;

— Ναί.

— Καὶ ποῖοι εἶναι;

— Ἐνας μονάρχος.

— Ὡ!

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος, κύριε κόμη.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κατεργάτης;

— Ὁ Ραμέ.

Ὁ κόμης ἐποίησε σημεῖον ἐκπλήξεως. Ἠπίστησε κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς λόγους τοῦ Καλλιουέ, ὡς οὗτος εἶχεν ἀπιστήσῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Νικόλα.

— Ἄφες αὐτά, ἀνέκραξεν ὁ κόμης. . . εἶναι ἀδύνατον.

Ὁ δασοφύλαξ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄς ἴδωμεν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κ. Δεβεζαί, ἄς ἴδωμεν, Καλλιουέ. . . ἀστειεύεσαι. . . δὲν ἔχει οὕτω;

— Δὲν θὰ ἐτολμούσα νὰ ἀστειευθῶ μετὰ τοῦ κυρίου κόμητος.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθές;

— Δυστυχῶς ἀληθέστατον.

— Ὁ Ραμέ λαθροθήρας;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ἀλλὰ πρὸς τί;

— Διὰ νὰ πωλῇ τὸ κυνήγι.

— Ἐχεις ἀποδείξεις τούτου;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Συνέλαβες αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ;

— Ναί, ἐνῶ ἐπῶλει τὸ ἐλάφι.

— Σήμερον;

— Ὁχι, χθές.

— Ἐν τῷ δάσει;

— Ὁχι, 'ς τὸ Κόκκινο Σπίτι.

— Καὶ τί ἔκαμες τὸν Ραμέ,

— Τὸν ἄρπασα ἀπὸ τὸ κολάρο, διὰ νὰ τὸν φέρω ἐδῶ.

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μακρὰ, ἂν ἐξακολουθῇ νὰ τρέχῃ.